

z 9. února 1924 vybídla měst. škol. výbor, aby do 14 dnů provedl jinou presentaci. Proti t é t o výzvě měst. škol. výbor odvolání na min. škol. rovněž nepodal.

Za tohoto stavu věci zbývala tedy měst. škol. výboru, chtěl-li se vyhnouti následkům § 15 cit. zák., jediná cesta, totiž podati do 14 dnů jinou presentaci. Stížnost nyní ovšem tvrdí, že opětná presentace Ludm. J. z 23. února 1924 byla takovou »jinou« presentací, a to z důvodů, jak uvedeny shora sub 1; avšak neprávem:

Jak již uvedeno, byla pravoplatným rozhodnutím min. ze 4. února 1924 presentace Ludmily J. prohlášena za zákonu odporující. Proti tomuto pravoplatnému rozhodnutí bylo by snad bývalo lze domáhati se obnovy řízení ob noviter reperta nebo propter novam causam supervenientem; stěžující si měst. škol. výbor však žádost za obnovu řízení nepodal; ostatně důvody uváděné při opětné presentaci Ludmily J., resp. nyní ve stížnosti, že totiž měst. škol. výbor teprve zjistil správné služ. stáří Adély B., nemohly by se vůbec státi podkladem obnovy řízení, poněvadž nejde o okolnosti, které by měst. škol. výbor nebyl mohl uvéstí hned původně při první presentaci. Za tohoto stavu nelze tedy opětnou presentaci Ludmily J. z 23. února 1924 pokládati za jinou presentaci podle § 12 in fine cit. zák., resp. za jinou správnou presentaci ve smyslu pravoplatné výzvy učiněné k měst. škol. výboru ve výnosu zšr-y z 9. února 1924. Není tedy důvodna námitka uvedená shora sub 1. a 2. a byla zšr mocí práva devolučního podle § 15 cit. zák. oprávněna vykonati jmenování učitelky na ono místo o své újmě.

II. Proti způsobu, jak zšr práva devolučního použila, obrací se stížnost námitkou uvedenou shora sub 3. Nss shledal však, že stěžující si měst. škol. výbor k námitce takové není oprávněn.

Devoluce spočívá podle § 15 cit. zák. o právních svazcích učitelstva v tom, že zšr. vstoupí pro tento případ v práva presentátora. Jelikož v daném případě — jak rozvedeno shora sub I. — zšr právem užila práva devolučního, pozbyl stěžující si měst. výbor pro konkrétní případ obsazení svého presentačního práva, tedy práva spolupůsobiti jako presentátor při jmenování učitelky a nastoupila na jeho místo zšr. Pak ovšem není stěžující si měst. škol. výbor vůbec oprávněn zasahovati do volby nebo brániti se proti volbě osoby jmenované, jak zšr-ou byla provedena, poněvadž právo měst. škol. výboru, spolupůsobiti při výběru osoby, omezuje se na právo presentační a odpadá tedy zánikem presentačního práva.

Námitky proti volbě nově jmenované učitelské síly mohly by tedy v případě jmenování jure devolutionis vznášeti snad ostatní spoluucha-zeči zejména tedy v daném případě Ludmila J., nikoliv však měst. škol. výbor (srovnej nál. Boh. 1422 adm.).

Č. 6106.

D á v k a z n á j e m n é h o (P r a h a): I. Pouze dočasné osvobození domu od státní daně domovní nezakládá nároku na osvobození od dávky z nájemného. — II. Dávka z nájemného může býti předepsána, třebaž

nebyl ještě státním úřadem finančním zjištěn základ pro vyměření státní daně domovní.

(Nález ze dne 29. listopadu 1926 č. 1984.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2932, 4904 adm.

V ě c: Společnost pro stavbu dělnických obydlí v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran obecní dávky z nájemného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lce byla magistrátem hl. m. Prahy z domů čp. . . . na rok 1923 předepsána obecní dávka z nájemného. Odvolání st-lky vytýkající, že nájemné z uvedených domů obecní dávce z nájemného nepodléhá, poněvadž tyto domy jsou jako domy dělnické podle zákona z 9. února 1892 č. 37 ř. z. a 8. července 1902 č. 144 ř. z. až do 2. srpna 1933 od daně činžovní a 5% daně osvobozeny, bylo nař. rozhodnutím v cestě instanční zamítnuto, poněvadž nejde o trvalé osvobození místností od daně činžovní neb domovní a není tudíž podle § 1 pravidel č. j. 1838 fin. 23 dán podklad pro osvobození od obecní dávky.

O stížnosti nss uvážil:

Stížnost nepopírá, že by dle zmíněných pravidel byly z dávkové povinnosti vyloučeny pouze domy požívající trvalého osvobození od daně činžovní neb třídní, nýbrž zastává názor, že osvobození, které jest dáno na delší řadu let a které možno, jsou-li splněny podmínky, prodloužiti, jest pokládati za osvobození trvalé. Tento názor jest nesprávný.

Za trvalé možno pokládati jen ono osvobození od daně domovní, které není vůbec časově omezeno jako na př. osvobození kostelů, státních budov, voj. kasáren a nemocnic (§ 2 patentu o dani domovní z r. 1820), dočasné jest pak ono osvobození, které jest omezeno jen na určitou dobu, třeba by bylo možno další prodloužení. Ježto osvobození bylo v daném případě podle tvrzení st-lky samé přiznáno až do 2. srpna 1933, nelze pochybovati o tom, že osvobození to jest pouze dočasné a nikoliv trvalé.

Stížnost vytýká dále, že ob. dávka z nájemného nemohla býti předepsána, poněvadž není zde vyměřovacího základu, když se daň činžovní nepředepisuje. I tato námitka jest bezdůvodnou.

Vybírání obecní dávky z nájemného není podle zmíněných pravidel vůbec závislé na tom, zdali fin. úřad upraví přiznání a vyměří daň činžovní, neboť podle § 3 pravidel není přiznání za účelem vyměření daně činžovní podané a berní správou upravené jediným základem vyměřovacím, nýbrž jest nájemné zjistiti a dávku vyměřiti také podle přiznání, které jest podle § 7 pravidel podati k vyzvání vyměřovacího úřadu majitelem neb uživatelem domu, neb úřad může samostatně podle § 7 pravidel stanoviti činžovní hodnotu objektů dávce podrobených (viz nál. Boh. 4904 adm.

Pokud se stížnost dovolává nál. Boh. 2932 adm., jest podotknouti, že případ tam řešený týká se dávky vyměřené za platnosti zák. z 24. října 1899 č. 97 z. z., kteréhož zákona na daný případ již nelze použiti.